RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 96.307 van 11 juni 2001
in de zaak A. 58.083/IX-398.

In zake : Carlos ROS,
die woonplaats kiest bij
het Vrij Syndicaat voor het Openbaar Ambt (V.S.O.A.) - Groep Post,
gevestigd te BRUSSEL,
Centrumgalerij,
blok 2, nr. 244

tegen :

De Post.

D E R A A D V A N S T A T E, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Carlos ROS op 20 mei 1994 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van het directiecomité van De Post van 28 februari 1994 waarbij hem de inhouding van 20 procent van zijn brutowedde gedurende vijftien dagen wordt opgelegd gepaard gaande met de verplaatsing bij ordemaatregel naar het postkantoor Sint-Niklaas 1;

Gelet op het arrest nr. 49.107 van 20 september 1994 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de beschikking van 6 maart 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 13 februari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 maart 2001, op welke datum de zaak tot de terechtzitting van 7 mei 2001 is uitgesteld ;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DE VALCK, die loco advocaat E. CONRUYT verschijnt voor verzoeker, en van inspecteur-jurist L. VANHOOREN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker oefende zijn werkzaamheden als adjunct-postontvanger 4de klasse uit in het postkantoor Ertvelde 1 dat afhangt van Evergem 1.

Ingevolge een schriftelijke klacht over klantonvriendelijk gedrag wordt er tegen hem een onderzoek gevoerd.

Dit leidt op 25 juni 1993 tot de tuchtstraf van blaam met bedreiging van overplaatsing bij

tuchtmaatregel en verwijdering van de loketten in geval van herhaling.

1.2. Op 6 augustus 1993 ontvangt de postontvanger te Evergem 1 een nieuwe klacht betreffende een door verzoeker aan het loket van het kantoor Ertvelde 1 onheuse behandeling van een cliënt van De Post.

1.3. Ingevolge het verzoek van de postontvanger wordt er opnieuw een onderzoek ingesteld door een toezichtsambtenaar van De Post.

In het verslag dat hij betreffende zijn onderzoek op 31 augustus 1993 toezendt aan de gewestelijk directeur besluit die ambtenaar dat de klacht gegrond is. Hij stelt verder :

> "Rekening houdend met de voorgaande klachten, het feit dat er door adj. ptp 4 Carlos ROS geen positief gevolg gegeven werd aan de eerdere aanmaningen om een inspanning te leveren om aan het kliënteel een onberispelijke service te leveren en de obstructie die betrokkene tijdens dit en voorgaande onderzoeken voert, stel ik voor betrokkene bij ordemaatregel uit de loketdiensten te verwijderen. Tevens zal er door de onmiddellijke chef van adj. ptp 4 C. ROS een voorstel tot disciplinaire sanctie geformuleerd worden.
>
> Gelet op de reeds eerder vastgestelde slechte verstandhouding tussen de heer C. ROS en de postontvanger van EVERGEM 1 lijkt het mij bovendien aangewezen eerstgenoemde in een ander kantoor dan EVERGEM 1 in binnendienst tewerk te stellen".

1.4. Op 3 september 1993 geeft de gewestelijk directeur aan de postontvanger van Evergem 1 opdracht een passend strafvoorstel in te dienen tegen verzoeker.

Tevens beslist hij dat verzoeker wegens zijn "a-commerciële houding aan het loket" vanaf 13 september 1993 voorlopig in binnendienst zal worden benuttigd te Sint-Niklaas 1.

Die beslissing bestrijdt verzoeker voor de Raad van State in de zaak nr. A. 53.767/IX-426.

1.5. Ingevolge het genoemde onderzoek wordt op 7 september 1993 tegen verzoeker een strafvoorstel opgemaakt. Als straf wordt de inhouding van wedde gelijk aan 20 procent van de brutowedde gedurende vijftien dagen voorgesteld, gepaard gaande met de verplaatsing bij ordemaatregel wegens : "gegronde klacht i.v.m. het klantonvriendelijk onthaal te ERTVELDE 1 dd. 2.8.93 (schriftelijke klacht van mr en mw VAN DAMME-COLPAERT Kanaalstraat 66 9940 EVERGEM). Herhaling! En verder voor de obstructie die betrokkene tijdens het onderzoek voert tegen de met het onderzoek belaste ambtenaar (...)".

Voor zijn rechtvaardiging voert verzoeker in essentie aan dat hij twee keer wordt gestraft voor dezelfde feiten want dat de overplaatsing, niettegenstaande zij een ordemaatregel wordt genoemd, een repressief karakter heeft zeker als men rekening houdt met het toegewezen kantoor; dat het als onvriendelijkheid wordt uitgelegd als hij er een klant moet op wijzen dat het gevraagde niet op de door hem/haar gevraagde wijze kan worden uitgevoerd; dat er hem ten onrechte een gebrek aan productenkennis wordt ten laste gelegd; dat de rechten van de verdediging hem het recht geven om voldoende tijd te nemen om zijn verdediging op te stellen en het hem dus niet kwalijk kan worden genomen dat hij niet onmiddellijk op de gestelde vragen wilde antwoorden en dat zijn houding bij de ondervraging het gevolg is van een in 1983 opgelopen trauma.

De gewestelijk directeur gaat akkoord met het strafvoorstel.

Op 4 november 1993 herneemt het college van ambtenaren het voorlopig strafvoorstel als definitief strafvoorstel. Het wordt aan verzoeker meegedeeld bij brief van 12 november 1993.

1.6. Verzoeker tekent beroep aan tegen dit definitief strafvoorstel bij de raad van beroep. Deze behandelt het beroep in zijn zitting van 2 februari 1994 en adviseert eenparig de inhouding van 20 procent van de

brutowedde gedurende vijf dagen, gepaard gaande met de verplaatsing bij ordemaatregel.

1.7. Het directiecomité beslist daarop in zijn vergadering van 28 februari 1994 verzoeker te straffen met de inhouding van 20 procent van de brutowedde gedurende vijftien dagen, gepaard gaande met de verplaatsing bij ordemaatregel.

De tuchtstraf wordt als volgt gemotiveerd :

> "De betrokkene heeft zich op herhaalde wijze bezondigd aan professionele tekortkomingen t.a.v. de kliëntele en DE POST daarbij in een erg negatief daglicht gesteld. Hij is tot volstrekte beleefdheid gehouden met het publiek en met zijn meerderen. Het opleggen van eerdere straffen heeft hem er niet toe aangezet zijn houding te wijzigen en wat meer vlijt te betonen en de belangen van DE POST te behartigen. De door het College van ambtenaren voorgestelde strafmaatregel wordt opgelegd. Aan betrokkene dient een probleemkantoor toegewezen".

Die beslissing wordt op 1 april 1994 aan verzoeker betekend en is de in de onderhavige zaak bestreden beslissing.

Op 23 maart 1994 is verzoeker reeds in kennis gesteld van een bevel van 15 maart 1994 tot overplaatsing bij ordemaatregel naar Sint-Niklaas 1.

1.8. Verzoeker wordt bij besluit van de bestuurder-directeur van De Post van 13 juni 1995 met ingang van 1 april 1995 vroegtijdig op pensioen gesteld wegens definitieve lichamelijke ongeschiktheid voor iedere functie.

2. <u>Over de ontvankelijkheid van het annulatieberoep</u>.

2.1. Overwegende dat verzoeker onder meer de schending aanvoert van de regel "non bis in idem"; dat hij hierbij uiteenzet dat de overplaatsing geen ordemaatregel is maar wel een tuchtmaatregel en dat hij

bijgevolg dubbel wordt gestraft voor dezelfde feiten; dat hij het tuchtrechtelijk karakter afleidt uit het feit dat, naar blijkt uit lijsten met vacante betrekkingen te Eeklo 1 en te Gent 1, er wel degelijk mogelijkheid was om hem over te plaatsen naar een betrekking die minder grote verplaatsingen vergt en die voor hem dus een kleiner ongerief meebrengt en dat de verplaatsing bij ordemaatregel inhoudt dat zijn eigen betrekking in Ertvelde wordt ingenomen terwijl hijzelf geen overplaatsing mag vragen gedurende één jaar; dat hij in zijn memorie van wederantwoord er nog aan toevoegt dat bij het onderzoek naar de tewerkstelling van verzoeker buiten de loketdiensten een belangrijk kantoor zoals Gent X opzettelijk buiten beschouwing is gelaten;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de overplaatsing wel degelijk een ordemaatregel is en dat er dus geen sprake kan zijn van een schending van de regel "non bis in idem"; dat volgens haar die overplaatsing naar Sint-Niklaas 1 werd gekozen rekening houdend zowel met de goede werking van de postdiensten in het gewest Gent als met de bekommernis om verzoeker geen al te zware lasten op te leggen; dat er is gekozen voor een overplaatsing die verzoeker een vast kantoor biedt en dat uit de vier in aanmerking komende hoofdpostkantoren het kantoor te Sint-Niklaas 1 is gekozen omdat er een redelijke verhouding tussen personeelsleden met een vaste dienst en hun vervangers bestaat enerzijds, en omdat de verplaatsing tussen Eeklo en Sint-Niklaas maar een reisduur van 1 uur vergt anderzijds; dat verzoeker niet redelijk kan volhouden dat die afstand onredelijk zou zijn nu de Raad van State reeds besliste dat een overplaatsing naar een andere dienst op meer dan 100 km van de oorspronkelijke administratieve standplaats niet buiten de perken van de redelijkheid valt; dat het feit dat er soms een betrekking vacant komt in de kantoren Gent 1 en Eeklo 1 zonder belang is omdat die betrekkingen vrij vlug kunnen

worden bezet door een titularis; dat het postkantoor Eeklo 1 een te beperkt kader heeft en een overplaatsing naar Eeklo 1 een verbetering van de situatie van verzoeker zou betekenen wat moeilijk verantwoord kan worden tegenover de andere personeelsleden; dat het postkantoor Gent 1 een groot kader heeft maar dat er in dat kantoor reeds een aantal onderpostontvangers zijn die uitsluitend in binnendienst konden worden benuttigd; dat ten slotte de opgelegde overplaatsing geen enkel gevolg heeft voor de administratieve of geldelijke rechtspositie van verzoeker;

2.3. Overwegende dat opdat er een schending zou zijn van de regel "non bis in idem" twee sancties van dezelfde aard voor dezelfde feiten moeten worden opgelegd; dat te dezen die regel geschonden zou zijn indien zou blijken dat ook verzoekers overplaatsing een tuchtstraf zou zijn en geen ordemaatregel; dat een ordemaatregel louter de goede werking van de dienst beoogt zonder daarbij de schuldvraag te stellen; dat het niet is omdat met eenzelfde beslissing zowel een tuchtstraf als een andere maatregel wordt uitgesproken dat die andere maatregel ook een tuchtrechtelijk karakter verkrijgt; dat de gedeeltelijke inhouding van de brutowedde is opgelegd als gevolg van een nieuwe klacht wegens onvriendelijke behandeling van de klanten, dat verzoeker reeds voor gelijkaardige feiten tuchtrechtelijk was gestraft en dat de toezichtsambtenaar in zijn verslag van 31 augustus 1993 van oordeel is geweest dat het aangewezen was, gezien de voorgaande klachten en het feit dat verzoeker geen gevolg had gegeven aan eerdere aanmaningen om een inspanning te leveren om aan het cliënteel een onberispelijke service te geven, verzoeker bij ordemaatregel uit de loketdiensten te verwijderen en hem, gezien de slechte verstandhouding tussen verzoeker en de postontvanger, in een ander kantoor dan Evergem 1 in binnendienst tewerk te stellen; dat verzoeker als

voorlopige maatregel door de gewestelijk directeur voorlopig tewerkgesteld werd in binnendienst in het kantoor Sint-Niklaas 1; dat uit die omstandigheden voldoende blijkt dat de overheid de overplaatsing naar een binnendienst in een ander kantoor heeft beslist teneinde de goede werking van de dienst te herstellen; dat ook voor de keuze van het postkantoor Sint Niklaas 1 de verwerende partij een redelijke verantwoording verstrekt en dat uit die verantwoording geen strafintenties verschijnen; dat de overplaatsing van verzoeker naar het postkantoor Sint Niklaas 1 bijgevolg geen verdoken tuchtstraf is zodat verzoeker bezwaarlijk staande kan houden dat de regel van "non bis in idem" is geschonden;

2.4. Overwegende evenwel dat verzoeker op 1 april 1995 vroegtijdig op pensioen is gesteld wegens definitieve lichamelijke ongeschiktheid voor iedere functie; dat aldus niet wordt ingezien hoe de vernietiging van de beslissing van 28 februari 1994 met betrekking tot de verplaatsing van verzoeker bij ordemaatregel naar het postkantoor te Sint-Niklaas 1 voor hem thans nog enig voordeel zou kunnen opleveren aangezien een gebeurlijke vernietiging van die maatregel verzoeker niet meer in dezelfde toestand als vóór de beslissing zal kunnen terugplaatsen; dat derhalve verzoekers vordering thans wat dit voorwerp betreft niet meer ontvankelijk is;

3. <u>Over de gegrondheid van het annulatieberoep</u>.

Overwegende, ambtshalve, dat de inhouding van wedde als tuchtstraf op 28 februari 1994 is opgelegd door het directiecomité van De Post; dat het directiecomité die beslissing heeft genomen na een gunstig advies van de raad van beroep die een lichtere straf adviseerde dan die welke was voorgesteld door de onmiddellijke hiërarchische meerdere; dat luidens ar-

tikel 32 van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven, de wettelijke en reglementaire bepalingen die het personeelsstatuut regelen van toepassing blijven op een autonoom overheidsbedrijf tot op de datum waarop het overeenkomstig de bepalingen van de genoemde wet opgestelde eigen personeelsstatuut in werking treedt; dat zulks voor de verwerende partij is gebeurd op 1 januari 1994; dat artikel 143, § l, van dat nieuw statuut bepaalt dat de tuchtprocedure die vóór die datum van inwerkingtreding werd gestart wordt afgewerkt overeenkomstig de bepalingen die vóór die datum in werking waren; dat aangezien de tuchtprocedure werd ingezet op 7 september 1993 met het opmaken van een strafvoorstel door de postontvanger van Evergem 1 de procedure diende te worden afgewerkt volgens de oude bepalingen; dat overeenkomstig de bepalingen van artikel 20, § 2, van de wet van 6 juli 1971 houdende oprichting van de Regie der Posterijen de regels van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel van toepassing blijven op het personeel van de Regie der Posterijen zolang de Koning voor dat personeel geen eigen statuut heeft vastgesteld; dat dit niet gebeurd is zodat de bepalingen van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 steeds van toepassing zijn gebleven op het personeel van de Regie der Posterijen; dat de tuchtprocedure tegen verzoeker derhalve moest worden afgehandeld overeenkomstig de bepalingen van dat koninklijk besluit; dat artikel 78, § 4, tweede lid, van dat koninklijk besluit in de versie ten tijde van de bestreden beslissing bepaalt dat indien een ambtenaar die tegen een voorgestelde tuchtstraf beroep heeft ingesteld bij de raad van beroep van deze raad een gunstig advies verkrijgt, de tuchtstraf moet worden uitgesproken door de minister en dat aangezien verzoeker met zijn rang 34 behoorde tot het niveau 3, alleen de minister de tuchtstraf kon uitspreken; dat ingevolge het koninklijk besluit van 14 september 1992 tot goedkeuring

van het eerste beheerscontract van de Regie der Posterijen en tot vaststelling van maatregelen met betrekking tot die Regie, en de daaruit voortvloeiende omvorming van De Post tot autonoom overheidsbedrijf, artikel 48 van de genoemde wet van 21 maart 1991 in werking werd gesteld en dat luidens paragraaf 1, derde lid, ervan de raad van bestuur en het directiecomité van De Post de bevoegdheden overnemen van de vroegere overeenkomstige beheersorganen; dat aldus de bevoegdheden die voordien door het personeelsstatuut aan de minister werden toegewezen nu uitgeoefend worden door de raad van bestuur; dat artikel 17, § 2, van meergenoemde wet van 21 maart 1991 bepaalt dat de raad van bestuur zijn bevoegdheden geheel of gedeeltelijk kan delegeren aan het directiecomité met uitzondering van die bevoegdheden die door de andere bepalingen van de genoemde wet uitdrukkelijk zijn toegewezen aan de raad van bestuur; dat aangezien artikel 78 van het voornoemde koninklijk besluit van 2 oktober 1937 niet bepaalt dat de minister de hem door die bepaling toegekende bevoegdheid kan delegeren en die bevoegdheid nu ingevolge het reeds genoemde artikel 48 van de wet van 21 maart 1991 toekomt aan de raad van bestuur, zij moet worden beschouwd als een bevoegdheid die uitdrukkelijk aan de raad van bestuur is toegewezen en bijgevolg niet kan worden gedelegeerd aan het directiecomité; dat het directiecomité derhalve geen bevoegdheid had om de tuchtstraf van inhouding van 20 procent van verzoekers brutowedde uit te spreken,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van het directiecomité van De Post van 28 februari 1994 in zoverre daarbij wordt besloten tot de inhouding van 20 procent van de brutowedde van Carlos ROS.

Artikel 2.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf juni 2000 en een, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. VAN AELST. **J. DE BRABANDERE.**